

" মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাৰ সমান আত্মিক শিক্ষক হোৱা। পিতাৰ পৰা যি পঢ়িছা সেয়া আনকো পঢ়োৱা। ধাৰণা যদি হৈছে আনকো বুজাই দেখুওৱা। "

প্ৰশ্ন: কোনটো কথাত পিতাৰ অটল নিশ্চয় আছে ? আৰু সন্তানসকল লো সেইটো কথাত অটল হ'ব লাগে ?

উত্তৰ: পিতাৰ ডাৰ্মাৰ ওপৰত অটল নিশ্চয় আছে। বাবাই ক'ব যে যি হৈ গ'ল সেয়া ডাৰ্মা। কল্পৰ আগতে যি কৰিছিল সেয়াই কৰিব। ডাৰ্মাই তোমালোকক ওপৰ-তল কৰিবলৈ নিদিব। কিন্তু এতিয়ালৈকে সন্তানসকলৰ অৱস্থা এনেকুৱা হৈ উঠা নাই সেয়েহে মুখৰ পৰা ওলায় - এনেকুৱা হোৱা হ'লে এনেকুৱা কৰিলোহেঁতেন, আগতেই গ'ম পোৱা হ'লে এইটো নকৰিলোহেঁতেন.....পিতাই কয় - যি হৈ গ'ল সেয়া নাভাবিবা, আগলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা যাতে এনেকুৱা ভুল পুনৰ নহয়।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক বুজায়। পিতাই নিজেই কয় - মই যেতিয়া আহো কোনেও গম নাপায়, কাৰণ মই গুপ্ত। গৰ্ভতো যেতিয়া আত্মা প্ৰৱেশ কৰে তেতিয়া জানো আত্মাৰ প্ৰৱেশৰ কথা কোনোবাই গম পায়। তিথি তাৰিখ উলিয়াব নোৱাৰে। যেতিয়া গৰ্ভৰপৰা বাহিৰ ওলায় তেতিয়াহে তিথি তাৰিখ উলিয়ায়। সেইদৰে বাবাৰ প্ৰৱেশৰো তিথি তাৰিখৰ একো উমান পোৱা নাযায়, কেতিয়া প্ৰৱেশ কৰিলে, কেতিয়া ৰখলৈ আগমন হ'ল - একোৱেই গম পোৱা নাযায়। কাৰোবাৰ ফালে যেতিয়া দৃষ্টি দিছিল তেতিয়া নিচাত মগ্ন হৈ গৈছিল। এনেকৈ ভাবিছিল যে কিবা প্ৰৱেশ কৰিছে নতুবা কিবা শক্তি আহিছে। শক্তি ক'ৰ পৰা আহিল? মইতো কোনো বিশেষ জপ-তপ কৰা নাই। ইয়াকে কোৱা হয় গুপ্ত। তিথি তাৰিখ একো নাই। সূক্ষ্মবতনৰো স্থাপনা কেতিয়া হয় সেয়া একোৱেই ক'ব নোৱাৰি। মুখ্য কথা হৈছে - মনমনাভৱ। পিতাই কয় - হে আত্মাসকল, তোমালোকে মোক নিজৰ পিতাক আহ্বান কৰা যে আহি পতিতসকলক পাৱন কৰি তোলা, পাৱন দুনিয়া ৰচা। পিতাই বুজায় - ডাৰ্মা অনুসৰি মই যেতিয়া আহিব লাগে তেতিয়া পৰিৱৰ্তন নিশ্চয় হয়। সত্যযুগৰ পৰা এতিয়ালৈকে যি হৈ গ'ল সেয়া পুনৰাবৃত্তি হ'ব। সত্যযুগ ত্ৰেতা আকৌ নিশ্চয় পুনৰাবৃত্তি হ'ব। চেকেণ্ড-চেকেণ্ড সময় বাগৰি গৈ থাকে। চনো বাগৰি গৈ থাকে। এনেকৈ কয় - সত্যযুগ অতীত হৈ গ'ল। দেখাতো নাই। পিতাই বুজাইছে - তোমালোকে অতিক্ৰম কৰিছা। তোমালোকেই প্ৰথমতে মোৰ পৰা বিচ্ছেদ হৈছা। সেয়েহে এইটো কথাত মন দিব লাগে যে কেনেকৈ আমি ৪৪ জন্ম ল'লো যি পুনৰ হুবহু ল'ব লাগিব অৰ্থাৎ দুখ আৰু সুখৰ ভূমিকা পালন কৰিব লাগিব। সত্যযুগত হৈছে সুখ, যেতিয়া ঘৰ পুৰণা হয় তেতিয়া কৰ'বাত ঘৰৰ মুখচৰ খহি পৰে আৰু কি কি যে হৈ থাকে। তেতিয়া উপলব্ধি হয় যে ইয়াৰ মেৰামতি কৰিবৰ হ'ল। যেতিয়া বহুত পুৰণা হৈ যায় তেতিয়া বুজা যায় যে এই ঘৰ আৰু থকাৰ উপযোগী নহয়। নতুন দুনিয়াৰ বাবে এনেকৈ কোৱা নহয়। এতিয়া তোমালোক নতুন দুনিয়ালৈ যোৱাৰ বাবে লায়ক হৈ উঠা। প্ৰত্যেক বস্তুৱেই প্ৰথমতে নতুন আকৌ পুৰণা হয়।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ এইটো চিন্তা উদয় হয় আৰু কোনেও এইবোৰ কথা বুজিব নোৱাৰে। গীতা ৰামায়ণ আদি শুনাই থাকে, তাতেই ব্যস্ত হৈ থাকে। তোমালোক আৰু ময়ো এইবোৰতেই ব্যস্ত হৈ আছিলো। এতিয়া পিতাই কিমান বুদ্ধিমান কৰি তুলিছে। বাবাই কয় - সন্তানসকল, এতিয়া এই পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশৰ সময় হ'ল, এতিয়া নতুন দুনিয়ালৈ যাব লাগিব। এনেকুৱাও নহয় যে সকলোৱে যাব। সকলোৱে মুক্তিধামত গৈ বহিব এনেকুৱাও নিয়ম নাই, প্ৰলয় হৈ যাব। তোমালোকে জানা যে এয়া হৈছে পুৰণি আৰু নতুন দুনিয়াৰ অতি কল্যাণকাৰী সংগমযুগ। এতিয়া পৰিৱৰ্তন হ'ব আৰু তাৰ পিছত শান্তিধামলৈ যাব। তাত সুখৰ উপলব্ধি বুলিও একো নাথাকে। গায়ন আছে যন্ত্ৰত বিধিনি আহিল সেয়েহে আহি থাকে। কল্পৰ পিছতো আহি থাকিব। তোমালোক এতিয়া পৰিপক্ব হৈ উঠিছা। এই স্থাপনা আৰু বিনাশ কোনো সৰু কথা নহয়। বিধিনি কোনটো কথাত আহে? পিতাই কয় - কাম হৈছে মহাশত্ৰু, এইটো কথাতেই অত্যাচাৰ হয়। দ্ৰৌপদীৰো উদাহৰণ আছে নহয়। ব্ৰহ্মচৰ্যত থাকিব খুজিলেই গোটেই হৈ চৈ লাগি যায়। সত্যপ্ৰধানৰ পৰা তমোপ্ৰধান নিশ্চয় হ'ব লাগিব। চিৰি নামিব লাগিব, পুৰণি দুনিয়া নিশ্চয় হ'ব। এই সকলোবোৰ কথা তোমালোকেই বুজি পোৱা আৰু স্মৰণে কৰা। নিজে পঢ়ি আনকো পঢ়াব লাগে, শিক্ষক হ'ব লাগে। নিশ্চয় জ্ঞান বুদ্ধিত আছে সেয়েহে পঢ়ি শিক্ষক হয়। আকৌ যিয়ে শিক্ষকৰ পৰা শিকি বুদ্ধিয়ক হৈ যায় তেওঁলোকক গবৰ্ণমেণ্টে পাছ কৰায়। তোমালোকো শিক্ষক। পিতাই তোমালোকক শিক্ষক কৰি তুলিছে। এজন শিক্ষকে কি কৰিব পাৰে। তোমালোক সকলো হৈছা আত্মিক শিক্ষক। গতিকে বুদ্ধিত জ্ঞান

থাকিব লাগে। স্তানতো একেবাৰে যথার্থ - মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ।

এতিয়া যিমানেই তোমালোক সন্তানসকলে পিতাক স্মৰণ কৰা সিমানেই লাইট আহি থাকে। মনুষ্যৰ সাক্ষাৎকাৰ হৈ থাকিব কাৰণ স্মৃতিৰ দ্বাৰাই আত্মা পবিত্ৰ হ'ব তেতিয়া কাৰোবাৰ সাক্ষাৎকাৰো হ'ব পাৰে। পিতা সহায় কৰিবলৈ বহি আছে, পিতা সদায়েই সন্তানসকলৰ সহায়কাৰী। পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত ক্ৰম অনুসৰি হয়। প্ৰত্যেকেই নিজৰ বুদ্ধিৰ দ্বাৰা বুজিব পাৰে যে মোৰ ধাৰণা কিমান হৈছে। ধাৰণা যদি হৈছে আনকো বুজাই দেখুওৱা। এয়া হৈছে ধন, ধন নিদিলে কোনেও নামানিব যে এওঁৰ ওচৰত ধন আছে। ধন দান কৰিলে মহাদানী বুলি ক'ব। মহাৰথী অথবা মহাবীৰ কথা একেটাই। সকলোৱেতো একে ধৰণৰ হ'ব নোৱাৰে। তোমালোকৰ ওচৰলৈ কিমান আহে। প্ৰতিজনৰ লগত বহি মূৰ ঘমাব লগা হয় জানো? তেওঁলোকে বাতৰি কাকতৰ দ্বাৰা বহুত কথা শুনে তেতিয়া উত্তেজিত হয়। তাৰ পিছত যেতিয়া তোমালোকৰ ওচৰত আহি শুনে তেতিয়া কয় যে আমি আনৰ কথা শুনি কি কি কৰিলো, ইয়াতটো বহুত ভাল। এজন এজনক ঠিক কৰিবলৈ পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। ইয়াতো কিমান পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। তথাপিটো কোনোবা মহাৰথী, কোনোবা অশ্বাৰোহী, কোনোবা পদাতিক। ড্ৰামাত এনেকৈয়ে পাৰ্ট আছে। এয়াতো বুজি পোৱা যে অৱশেষত জয়ী তোমালোকেই হ'ব। যি কল্প আগত হৈছিল তেওঁৱেই হ'ব। সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থতো কৰিবই লাগিব। পিতাই ৰায় দিয়ে যে বুজাবলৈ চেষ্টা কৰা। প্ৰথমতে শিৱবাৰাৰ মন্দিৰলৈ গৈ সেৱা কৰা। তোমালোকে সুধিব পাৰা - এওঁ কোন? এওঁৰ ওপৰত পানী কিয় ঢালা? তোমালোকে ভালকৈ জানা। এমাৰ কথা আছে - জুইশাললৈ জুই আনিবলৈ গৈ নিজে মালিক হৈ বহি গ'ল। এই দৃষ্টান্তটোও তোমালোকৰেই। তোমালোক যোৱা জগাবলৈ। তোমালোকক নিমন্ত্ৰণ দি মাতে, তেন্তে এনেকুৱা নিমন্ত্ৰণ পালে হৰ্ষিত হ'ব লাগে। কাশী আদিত ডাঙৰ ডাঙৰ উপাধি প্ৰদান কৰে। ভক্তিত কিমান অনেক মন্দিৰ আছে। এয়াও এক প্ৰকাৰ ধান্দা (বেপাৰ)। কোনোবা ভাল স্ত্ৰী দেখিলে তেওঁক গীতা মুখস্থ কৰাই আগত ৰাখি দিয়ে। তাৰ পিছত যি উপাৰ্জন হয় সেয়া লৈ লয়। তাৰ বাহিৰে বেলেগ একো নাই। তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰও বহুত শিকে। এনেকুৱা স্থানত যাব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলে কেতিয়াও শাস্ত্ৰৰ অৰ্থ বাখ্যা কৰিব নালাগে। তোমালোকেতো গৈ পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। মুক্তি জীৱনমুক্তিদাতা এজনেই, তেওঁৰ মহিমা কৰিব লাগে। তেওঁ কয় - নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোক স্মৰণ কৰা। বাকী 'মনমানভৱ'ৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে গংগালৈ গৈ স্নান কৰা। 'মামেকন্ম' অৰ্থ হৈছে মোক এজনক স্মৰণ কৰা - মই প্ৰতিজ্ঞা কৰিছোঁ মই তোমালোকক সকলো পাপৰ পৰা মুক্ত কৰি দিম। যেতিয়াৰ পৰা ৰাৱণ আহিছে তেতিয়াৰ পৰা পাপ আৰম্ভ হৈছে। গতিকে উচ্চ পদ পাবৰ বাবে বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। পদবী পাবৰ বাবে মনুষ্যই ৰাতি-দিন কিমান মগজ খটুৱাই থাকে, এয়াও হৈছে পঢ়া, ইয়াত কিতাপ আদিৰ কোনো কথা কথা নাই। ৪৪ ৰ চক্ৰতো বুদ্ধিত আহি গৈছে। এয়া কোনো ডাঙৰ কথা নহয়। এটা এটা জন্মৰ বিৱৰণ জানো শুনায। ৪৪ জন্ম পুৰা হ'ল, এতিয়া আমি আত্মাসকল পুনৰ ঘৰলৈ যাব লাগে। আত্মা যি পতিত হৈ গৈছে, সেই আত্মাসকল পাৱন নিশ্চয় হ'ব লাগিব। সকলোকে এয়াই কৈ থাকা - 'মামেকন্ম' স্মৰণ কৰা। সন্তানসকলে কয় যে বাবা, যোগত থাকিব নোৱাৰো। হেৰ' তোমালোকক সন্মুখত কৈ আছে -মোক স্মৰণ কৰা, তেন্তে আকৌ 'যোগ' শব্দ কিয় উচ্চাৰণ কৰা। যোগ বুলি কোৱা বাবেই তোমালোকে পাহৰি যোৱা। পিতাক কোনে স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে। লৌকিক মাতা-পিতাক কেনেকৈ স্মৰণ কৰা, এইজনাও জানো মাতা-পিতা নহয়। এৰোঁ পঢ়ে। সৰস্বতীয়েও পঢ়ে। পঢ়াওঁতা এজনেই পিতা। তোমালোকে যিমান পঢ়া, আকৌ আনকো বুজোৱা। পিতাই কয় - সন্তানসকল, শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িলে, জপ-তপ কৰিলে মোক প্ৰাপ্তি কৰিব নোৱাৰে, তাৰ পৰা কিনো লাভ হয়। চিৰি নামিয়ে আহি থাকে।

তোমালোকৰ কোনো শত্ৰু নাই। তথাপি তোমালোকক নিশ্চয় বুজাবলগীয়া হয়, যে পাপ আৰু পুণ্য কেনেকৈ জমা হয়। ৰাৱণ ৰাজ্যৰ পিছতেই তোমালোকে পাপ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছা। এনেকুৱা সন্তানো আছে যিয়ে নতুন দুনিয়া, পুৰণি দুনিয়া কি সেয়াও বুজাব নাজানে। এতিয়া পিতাই কয় যে বেহদৰ পিতাক স্মৰণ কৰা, তেওঁৱেই পতিত-পাৱন হয়। বাকী তোমালোকে আৰু ক'লৈকো যোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। ভক্তি মাৰ্গত সদায় ঘৰৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাবলগীয়া হৈছিল। স্বামীয়ে স্ত্ৰীক কয় - কৃষ্ণৰ চিত্ৰতো ঘৰতেই আছে তেন্তে বাহিৰলৈ কিয় যোৱা? পাৰ্থক্য কি? পতি পৰমেশ্বৰ হয় তেওঁকো নামানে। ভক্তি মাৰ্গত বহুত দূৰ-দূৰণিত উচ্চ মন্দিৰ সাজে, যাতে মনুষ্যৰ ভাৱনা গঢ়ি উঠে। তোমালোকে বুজোৱা যে মন্দিৰত কিমান ঠেকা থায়। এয়া এক প্ৰকাৰৰ নিয়ম হৈ গৈছে। শিৱ কাশীত তীৰ্থ কৰিবলৈ যায় কিন্তু প্ৰাপ্তি একো নহয়। এতিয়াটো তোমালোকে পিতাৰ শ্ৰীমত লাভ কৰিছা। তোমালোক ক'লৈকো যাব নালাগে। পতিসকলৰো পতি পৰমেশ্বৰ বাস্তৱত সেই এজনেই। যাক তোমালোকৰ স্বামী, খুড়া, মামা সকলোৱে স্মৰণ কৰে, তেওঁ হৈছে পতি পৰমেশ্বৰ অথবা পিতা পৰমেশ্বৰ। তেওঁ তোমালোকক কয় - কেৱল মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। তোমালোকৰ আত্মাৰূপী জ্যোতি এতিয়া জাগি আছে সেয়েহে তোমালোকৰ লাইট মনুষ্যই দেখিবলৈ পায়। সন্তানসকলৰো নাম প্ৰখ্যাত হ'ব লাগে। পিতাই সন্তানসকলৰ নামতো প্ৰখ্যাত কৰেই নহয় জানো। কন্যা সুদেশ বুজোৱাত বহুত তীক্ষ্ণ। বহুত ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰিছে

সেয়েহে পুৰণিসকলতকৈও আগত গৈছে। এই ক্ষেত্ৰতো আৰু অধিক পুৰুষাৰ্থ কৰি আগলৈ যাব। সকলো পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰতেই নিৰ্ভৰ কৰে। হাৰ্টফেল হ'ব নালাগে। পিছত আহিলেও চেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি পাব পাৰে। দিনে প্ৰতিদিনে এনেকুৱা বহুত ওলাই থাকিব। ড্ৰামাত তোমালোকৰ বিজয়ৰ পাৰ্টতো আছেই। বিধিনিও আহে। আৰু কোনো সংসংগত এনেকৈ বিধিনি নাই। ইয়াত বিকাৰৰ ওপৰতেই বেছি হৈ চৈ হয়। গায়নো আছে - অমৃত এৰি বিহ কয় খাম। জ্ঞানৰ দ্বাৰা এক দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈ যায়। সত্যযুগত ৰাৱণ ৰাজ্য হ'ব নোৱাৰে। বৃজনি কিমান স্পষ্ট। ৰামৰাজ্যৰ কাষতে ৰাৱণ ৰাজ্যও দেখুৱাই দিয়া হৈছে।

তোমালোকে সময়ো দেখুওৱা। দুনিয়া পৰিৱৰ্তন হৈ আছে। স্থাপনা, পালনা, বিনাশ কৰাওঁতা এজনেই পিতা। বহুত সহজ হয়, কিন্তু পুৰা ধাৰণা নহয়, আন সকলো কথা স্মৃতিত থাকে বাকী জ্ঞান আৰু যোগ পাহৰি যায়। তোমালোক হৈছা উচ্চতকৈ উচ্চ ভগৱানৰ সন্তান। দিনে প্ৰতিদিনে তোমালোক চহকী হৈ গৈ থাকিব। ধন প্ৰাপ্ত নকৰা জানো। খৰচ পাতিও হৈ থাকে। বাবাই কয় ধনৰ ভঁৰাল ভৰপূৰ হৈ থাকিব। কল্পৰ আগৰ দৰেই তোমালোকে খৰচ কৰি থাকিব। ড্ৰামাই কম বা বেছি হ'বলৈ নিদিয়। ড্ৰামাৰ ওপৰত বাবাৰ অটল নিশ্চয় আছে। যি পাৰ হৈ গল সেয়া ড্ৰামা। এনেকৈ কোৱা উচিত নহয় যে এনেকুৱা হোৱা হ'লে, এনেকুৱা নকৰিলোহঁতেন। এতিয়ালৈকে সেই অৱস্থা অহা নাই। কিবা নহয় কিবা মুখেৰে ওলাই যায়, পিছত অনুভৱ হয়। বাবাই কয়, হৈ যোৱা কথাবোৰৰ বিষয়ে চিন্তা নকৰিবা, অনাগত কাললৈ (ভৱিষ্যতৰ) বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰা যাতে এনেকুৱা ভুলৰ পুনৰাবৃত্তি নহয় সেই কাৰণে বাবেই কয় চাৰ্ট (তালিকা) লিখা, ইয়াত বহুত কল্যাণ আছে। বাবাই এজনক দেখিছিল গোটেই জীৱনৰ কাহিনী লিখি আছিল, এনেকৈ ভাবে যে তাৰ পৰা সন্তানে শিকিব। ইয়াত আকৌ শ্ৰীমতত চলিলেই কল্যাণ। ইয়াত অসত্য চলিব নোৱাৰে। নাৰদৰ দৃষ্টান্ত আছে। চাৰ্টৰ দ্বাৰা বহুত লাভ হয়। বাবাই আদেশ দিয়ে গতিকে সন্তানসকল আদেশ অনুসৰি চলা উচিত। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) জ্ঞান ধাৰণ কৰি আনকো বুজাব লাগে। জ্ঞান ধন দান কৰি মহাদানী হ'ব লাগে। কাৰো আগত শাস্ত্ৰৰ অৰ্থ বাখ্যা নকৰি পিতাৰ সঁচা পৰিচয় দিব লাগে।

(2) তোমালোকে হৈ যোৱা কথাৰ চিন্তন কৰিব নালাগে। এনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে যাতে পুনৰ কেতিয়াও ভুল নহয়। নিজৰ সঁচা-সঁচা চাৰ্ট ৰাখিব লাগে।

বৰদান: সত্যতাৰ অৰ্থ 'ৰিটিক (কৰ্তৃত্ব) ধাৰণ কৰি সকলোকে আকৰ্ষিত কৰোঁতা নিৰ্ভয় আৰু বিজয়ী হোৱা তোমালোক সন্তানসকল সত্যতাৰ শক্তিশালী শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা। সত্য জ্ঞান, সত্য পিতা, সত্য প্ৰাপ্তি, সত্য স্মৃতি, সত্য গুণ, সত্য শক্তি সকলো প্ৰাপ্ত হৈ আছে। ইমান ডাঙৰ অৰ্থ'ৰিটিৰ নিচা থাকিলে তেতিয়া এই সত্যতাৰ অৰ্থ'ৰিটিয়ে সকলো আত্মাক আকৰ্ষিত কৰি থাকিব। অসত্য খণ্ডটো এনেকুৱা সত্যতাৰ শক্তি সম্পন্নসকল বিজয়ী হয়। সত্যতাৰ প্ৰাপ্তি হৈছে আনন্দ আৰু নিৰ্ভয়তা। সত্য বচন কোৱা জন নিৰ্ভয় হ'ব। তেওঁৰ কেতিয়াও ভয় থাকিব নোৱাৰে।

স্লোগান: বায়ুমণ্ডলক পৰিৱৰ্তন কৰাৰ সাধন (সজুলি) হৈছে - পজিটিভ (ইতিবাচক) সংকল্প আৰু শক্তিশালী বৃত্তি।
!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হ'বলৈ বিশেষ পুৰুষাৰ্থ

যেনেকৈ ব্ৰহ্মা পিতাই প্ৰতিটো কৰ্মত, বাণীত, সম্পৰ্কত বা সম্বন্ধত স্নেহ পূৰ্ণ হৈ আছিল আৰু স্মৃতি বা স্থিতিত স্নেহত লীন (লবলীন) হৈ আছিল, এনেদৰে পিতাক অনুসৰণ কৰা। যিমানেই মৰমীয়াল হ'বা সিমানেই লৱীন হৈ থাকিব পাৰিবা আৰু আনকো সহজে নিজৰ সমান বা পিতাৰ সমান কৰি তুলিব পাৰিবা।